

בשאר עמין, דירתין עלמא דין, דחיליהון באכילה ושתיה. אלא חיליהון בקול דא, דאיהו עלמא דאתי, עולם ארוף, דאתפרי באת יו"ד, ובגין דקול שופר מגיה נפיק, אמרו רבנן אין פוחתין מעשרה שופרות. ובאות י' ודאי, אתעביד עולם ארוף, דאיהו ו' עלמא דאתי ובאת ה', פרא עלמא דין, דאיהי ה' זעירא, דבה אכילה ושתיה דאורייתא.

ועוד רזא אחרא, פתר דאתגזר גזרה בתרין אתוון, דאינון ה' ה', תרין פתי דינין, מאן זכיל לבטלא גזרה דתרווייהו. י"ו. דאת ה"א אימא עלאה. י' אב. ומה פתיב, (במדבר ל) כל גדר וכל שבעת אסר לענת נפש, דאיהי ה', אישה יקימנו ואישה יפרנו. ובגין דא, צריך לאתערא קלא דאיהו ו', בעשרה שופרות, דאינון י'. ועקרא דלהון בנשימה אחת, כל סימן וסימן, בפה, דאיהי י' מעשרה.

מיד דשמעו מלין רבי שמעון וכל חברייה, אמרו, בריך אלהא דזכינא למשמע מלין, מההוא דאתקרי רבן של נביאים, רבן דחכמים, רבן דמלאכי השרת, דקודשא בריך הוא ושכינתיה מדבר על פומי, וכתב על ידוי רזין אלין, דלא אשתמעו כנותייהו ממתן תורה, ועד כען.

אמר ליה, בוצינא קדישא, אשלים מלולי דרזין דחבורא קדמאה, לפרשא לון, דהא כל מארי מתיבתאן דלעילא, ומארי מתיבתאן דלתתא, פלהו מזומנין למשמע מלין אלין מפומה, ופירושין דילף. דהא חדה ופורקנא, יתער בהון לעילא ותתא. אל תתנו דמי, לו, אנת וכל סיעתא דילף. עוד אמר בחבורא קדמאה. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

בתרועה ותקיעה ושברים, אתבסם פלא דא בדא. וכל מה דההוא כבד נקיט, אקריב לגבי לב, דאיהו מלפא,

שהקל קול יעקב. ישראל שאין כחם באכילה ושתיה כשאר האמות, שיורשים עולם הזה, שפחם באכילה ושתיה. אלא כחם בקול זה, שהוא עולם הבא, עולם ארוף, שנברא באות יו"ד. ומשום שקול שופר ממנו יוצא, אמרו חכמים, אין פוחתין מעשרה שופרות. ובאות י' ודאי נעשה עולם ארוף, שהוא אות ו', עולם הבא. ובאות ה' פרא עולם הזה, שהיא אות ה' קטנה, שבה אכילה ושתיה של התורה. ועוד סוד אחר, אחר שנגזרה גזרה בשתי אותיות, שהם שתי ה' ה', שני פתי דינים - מי יכול לבטל גזרה של שניהם? י' ו', שאות ה"א היא אמא עליונה. י' - אב. ומה פתיב? (במדבר ל) כל גדר וכל שבעת אסר לענת נפש, שהיא אות ה', אישה יקימנו ואישה יפרנו. ומשום זה צריך לעורר הקול, שהוא אות ו', בעשרה שופרות, שהם אות י'. והעקר שלהם בנשימה אחת, כל סימן וסימן, בפה, שהיא אות י' - מעשרה.

מיד ששמעו דברים אלו רבי שמעון וכל החברים, אמרו, ברוף ה' שזכינו לשמע דברים אלו מאותו שנקרא רבם של נביאים, רבם של חכמים, רבם של מלאכי השרת, שהקדוש ברוף הוא ושכינתו מדבר על פיו, וכתב על ידיו סודות אלו שלא נשמעו כמותם ממתן תורה ועד כאן.

אמר לו, מגורה קדושה, השלם דברי הסודות של החבור הקדמון לפרש אותם, שהרי כל בעלי הישיבות של מעלה, ובעלי הישיבות של מטה, כלם מזמנים לשמע דברים אלו מפיהם ופרושים שלף, שהרי שמחה ופדיון יתעורר בהם למעלה ומטה. אל תתנו דמי לו, אתה וכל החבורה שלף. עוד נאמר בחבור הקדמון. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר

בתרועה ותקיעה ושברים נמתק הכל זה בזה. וכל מה שאותו פכד לוקח -

מקריב אל הלב, שהוא מלך, לזון (לדן). ואותו הלב אין דרכו ואין חשקו במעשים העכורים של עמו, אלא לוקח כל המברך וכל הצח וכל הזכיות וכל המעשים טובים. וכל אותה העכירות והטנוף והלכלוף, שהם מעשים רעים, (אין) זורק אותם לשאר עמים עובדי כוכבים ומזלות אותו כבוד, משאיר לכבוד, שגאמר בו (בראשית כז) עשו [אחיו] איש שער. וכל העורקים שלו, שהם שאר אמות עובדי כוכבים ומזלות. זהו שפתוי, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם. מהו עונותם? עונות תם, שגאמר בו (בראשית כה) ויעקב איש תם. והחובות של העמוד (של עמו) שהם עורקים ודפקים של הלב.

ומשום זה, שחין וצרעת וספחת שבכל אותם איברים, מוצאם מהפכד, מאותם לכלוכים שנשארו בו. ומהלב באה כל הבריאנות לכל האיברים. שפך הוא, כיון שהלב נוטל כל הזך והמברך והצח. הפכד נוטל כל מה שנמצא ונשאר מהלכלוף והטנוף, וזרק לכל שאר האיברים, שהם שאר אמות עובדי כוכבים ומזלות אחרים, בעל כרחם. ומפסלת של פסלת הפכד נוטל הטחול, שגאמר בו (בראשית א) יהי מארת. (משלי ג) מארת יי בבית רשע.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, והרי בארו חכמים על זה, טחול שוחק. וזהו (קהלת ז) שחק הכסיל. ומשום זה פרשוהו חכמי המשנה, אוי לו למי שהשעה משחקת לו. וקהלת אמר, (שם) טוב פעם משחוק. טוב פעם של הפכד, שהיא מרה, רצועה של הקדוש ברוך הוא, רצועה להלקות בה הצדיקים

לזיינא (לדיינא). והוא לב, לאו אורחיה, ולא תיאובתיה, בעכירו דעובדין דעמיה. אלא נקיט כל ברירו, וכל צחותא, (דף רל"ב ע"ב) וכל זכיון, וכל עובדין טבין. וכל ההוא עכירו וטנופין ולכלוכא דאינון עובדין בישין, (ס"א ליתא) (זריק לון לשאר עמין עובדי כוכבים ומזלות ההוא כבוד) אנח לכבוד. דאתמר ביה, (בראשית כז) עשו אחי איש שער. וכל ערקין דיליה, דאינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות. הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם. מאי עונותם. עונות תם. דאתמר ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם. וחובין דעמודא (ס"א דעמיה) דאינון ערקין ודפקין דלבא.

ובגין דא, שחין וצרעת וספחת, לכל אינון אברין, מפכד אשתכחו, מאילין לכלוכין דאשתארו ביה. מלבא אתי כל בריאותא, לכל אברין. דהכי הוא, כיון דלבא נטיל כל זכיו וברירא וצחותא. ככד נטיל כל מה דאשתכח ואשתאר מן לכלוכא וטנופא. וזריק לכל שאר שייפין, דאינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות אחרנין, בעל כרחיהו. ומפסולות דפסולת דכבוד, נטיל טחול, דאתמר ביה (בראשית א) יהי מארת. (משלי ג) מארת יי בבית רשע.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, והא אוקמוה רבנן עליה, טחול שוחק. ואיהו (קהלת ז) שחק הכסיל. ובגין דא, אוקמוה רבנן דמתניתין, אוי לו למי שהשעה משחקת לו. וקהלת אמר (קהלת ז) טוב פעם משחוק. טוב פעם דכבוד, דאיהי מרה, רצועה דקודשא בריך הוא, רצועה לאלקאה בה צדיקניא בעלמא דין במרעין בישין. במכתשין, משחוק דשחיק לון בטחול, בכללוכא דהאי

עלמא, דשוחק לון שעתא בעותרא. ועוד, ארס דטחול
איהו זחיל עפר, ואיהו תקיף יתיר מארס דמרה.

ובגין דערב רב אינון שאור שבפיסה, ואינון אומין
דעלמא דמזין למוץ, יתיר מעכבין בגלותא ערב
רב לישראל, מאומין עובדי כוכבים ומזלות. כמה
דאוקמוה רבנן, מי מעכב. שאור שבפיסה מעכב. דאינון
דבקיין בישראל, בשאור בעסה. אבל אומין עובדי כוכבים
ומזלות, לאו אינון אלא (תהלים א) כמץ אשר תדפנו רוח.
ועוד (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו, כד רעותיה למעבד
קורצין לקודשא בריה הוא עם ישראל, דאיהו
נשא כל חובין דיכיל למסבל לון, עד דאתעביד כבד,
(תהלים לח) כמשא כבד יכבדו ממני, חובין על גדפוי. מה
עביד, סליק לטורא עלאה, פחמרא כד איהו בעי לסלקא
לטור גבוה, כמשא כבד יכבד עליה. כד איהו לעילא,
ובעי לסלקא לפי מעוט דאשתאר ליה, אתיקר עליה
מטולא, ונפיל, ונפיל גרמיה לתתא, ובכבד משא
דאתתקף עליה, אתעבידו כל אברין דיליה פסקות, דלא
אשתאר אבר שלים. אוף הכא אירע לסמאל ונחש, כבד
ויותרת הכבד, יצר הרע וכת זוגיה זונה. מתמן כל בת
אל נכר זונה. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

אמר רבי פנחס, אורחא דא הוה מתקנא לי,
למשמע מלין אלין מעתיק יומין, זכאה
עלמא דאנת שארי בגויה. ווי לעלמא,
דישתארוני יתמין, ולא ידעין מלי דאורייתא
כדקא יאות. ודאי הכי הוא, דכבד נטיל פלא
טב וביש. ואף על גב דמשטטא ולקייט כל
חוביהון דישראל, הכי נמי זכין דלהון לקייט,
בגין לקיימא קורצין. וכלא האי והאי מקריב

בעולם הזה בחלאים רעים,
בנגעים, משחוק ששוחק להם
בטחול, בכללוד של העולם הזה,
ששוחקת להם השעה בעשר.
ועוד, ארס הטחול שהוא הזוחל
בעפר, והוא חזק יותר מארס
המרה.

ומשום שערב רב הם שאור
שבפיסה, ואלו אמות העולם
דומים למץ, יותר מעכבים בגלות
הערב רב את ישראל מאמות
עובדי כוכבים ומזלות. כמו
שפרשוהו חכמים, מי מעכב?
שאור שבפיסה מעכב. שהם
דבקים בישראל כשאור בעסה.
אבל אמות עובדי כוכבים
ומזלות אינם כן, אלא (תהלים א)
כמץ אשר תדפנו רוח.

ועוד, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו,
כאשר רצונו לעשות קטרוג
להקדוש ברוך הוא עם ישראל,
והוא נושא כל החובות שיכול
לשאת אותם עד שנעשה כבד,
שנאמר (תהלים לח) כמשא כבד
יכבדו ממנו, חובות על פנפיו.
מה עושה? עולה להר עליון,
כחמור כאשר הוא רוצה לעלות
להר גבוה, כמשא כבד יכבד
עליו. כאשר הוא למעלה ורוצה
לעלות עוד לפי המעט שנשא
לו, כבד עליו משאו, ונפיל,
ומפיל עצמו למטה. ובכבד
המשא שהכבד עליו, נעשו כל
האיברים שלו חתיכות, שלא
נשא אבר שלם. גם כן נעשה
לסמאל ונחש, הכבד ויותרת
הכבד, יצר הרע וכת זוגיה זונה.
משם כל בת אל נכר זונה. (ע"כ

רעיא מהימנא).

זוהר

אמר רבי פנחס, דרף זו היתה מתקנת לי לשמע דברים אלו מעתיק הימים, אשרי העולם שאתה
נמצא בתוכו. אזי לעולם שישארו יתומים ולא יודעים דברי תורה כמו שצריך. ודאי כן הוא,
שהכבד נוטל הכל - טוב ורע. ואף על גב שמשוטט ואוסף כל חובותם של ישראל - כן גם
זכיותיהם אוסף כדי להעמיד קטרוגו. והכל, זה וזה מקריב לגבי הלב. ודרף הלב שלא נוטל

לְגַבִּי לֵב. וְאוֹרְחוֹי דְלֵב, לֹא נָטִיל אֶלָּא זְכִיכוֹ
וּבְרִירוֹ וְצַחוּתָא דְכָלָּא, פְּמָה דְאַמְרַת. וּשְׂאֵר
טְנוּפָא וְלְכַלּוּכָא, אֶהְדֵּר לְכַבֵּד, וְנָטִיל כְּלָא
בְּעַל פְּרַחֲיָה, דְכַתִּיב וּנְשָׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו וְגו' .
מְלָה דָּא אֶהְדֵּרְנָא, בְּגִין דִּיתְבַּסֵּם לְפּוּמֵי
כְּמַתְקָא דְדוּבְשָׂא, זַפְּאָה חוּלְקֵי דְזְכִינָא לְהֵאֵי,
לְמַחְמֵי דָּא בְּעֵינֵי.

אִיךָ הוּא פִּתַח וְאָמַר, (תהלים קלא) יי לא גבה לבי
וְלֹא רָמּוּ עֵינֵי וְגו', הֵאֵי קָרָא אָמַר דְדוּד,
בְּשַׁעְתָּא דְהוּא אָזִיל עַל פִּיף נְהָרָא, (וְהוּא אָמַר)
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כְּלוּם הוּא בַר נֶשׁ בְּעַלְמָא,
דְּאוּדֵי וּמְשַׁבַּח לְמַאֲרִיָּה פְּוּוּתֵי. אֲזִדְמַנַּת לִיָּה
צְפַרְדֵּעַ, אֲמַרְת לִיָּה, דְדוּד, לֹא תַתְגָּאָה, דְאַנָּא
עַבְדִּית יַתִּיר מִנְּךָ, דְמְסַרִית גּוּפֵאֵי עַל מֵימְרָא
דְמַאֲרֵי, דְכַתִּיב (שמות ז) וְשָׂרֵץ הַיָּאֹר צְפַרְדֵּעִים,
וְהָא אוֹקְמוּנָהּ. וְתוּ דְאַנָּא מְשַׁבַּח וּמְזַמֵּר לִילֵיָּא
וְיוֹמָא, בְּלֹא שְׂכִיכוֹ. בְּהֵיא שַׁעְתָּא אָמַר דְדוּד,
יי לא גבה לבי ולא רמו עיני. יי לא גבה לבי.

(כאן חסר).

דָּא הוּא קָרְבְּנָא, דְבְכָל יוֹמָא, וּבְכָל זְמַן וּזְמַן,
לְגַבִּי קִדְשָׁא בְרִיף הוּא. דְאַתְפַּלְלִית כְּנַסַּת
יִשְׂרָאֵל בֵּיהּ, בֵּין כָּל שְׂאֵר אֲכַלּוּסִין, וְכָל אֵילִין
פּוּלְחָנִין, אֲפִיקוּ לָהּ מִבֵּין גּוּבִין, וּמִבֵּין (דף רל"ב)
שְׂאֵר עַמִּין. כִּי יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן דְּאִינוּן
אַטִּימֵי לְבָא, וְלֹא פִתְחִין בְּתִיּוּבְתָא, לָא סְלִקִין
רִיחָא, וְלֹא אֲפִיק לֹון מִגּוֹ גּוּבִין. אֲבָל כִּד
פִּתְחִין בְּתִיּוּבְתָא, מִיַּד סְלִקִין רִיחָא, וְנִפִיק לֹון
מִבֵּין גּוּבִין, וְיִתְהַנֵּי בְּהוּ כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל. דְכַתִּיב,
(שיר השירים ה) פִּתְחֵי לִי אַחְתֵי רַעֲיָתִי. דְכָל זְמַן
דְּשׁוּשְׁנָה אַטִּימָא, לִית לָהּ רִיחָא, וְלֹא סְלִיקָא
מִבֵּין גּוּבִין, וְדִיּוּרְהָא בִּינְיָהּ, כְּמָה דְאַתְמַר.
וְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא לֹא שְׂדַר לָן לְמַהֵף אֹרְחָא
דָּא, אֶלָּא לְאוּלִיף מְלִין אֵילִין.

אֶלָּא הַנֶּף וְהַמְבָאָר וְהַצַּח שֶׁל
הַלֵּב, כְּמוֹ שְׂאֵמְרַת. וּשְׂאֵר הַטְּנוּפֹת
וְהַלְכָלוּף מִחֲזִיר לְכַבֵּד, וְלוֹקַח
הַכֵּל בְּעַל פְּרַחוֹ, שְׂנֵאֲמַר וּנְשָׂא
הַשְּׁעִיר עָלָיו וְגו'. דְבַר זֶה חֲזֵרְתִי
כְּדֵי שְׂיַתְמַתֵּק לְפִי כְּמַתִּיקוֹת
הַדְּבָשׁ. אֲשֶׁרֵי חָלְקֵי שְׂזִכִּיתִי לְזֶה,
לְרֵאוֹת זֶה בְּעֵינֵי.

אִיךָ הוּא פִּתַח וְאָמַר, (תהלים קלא)
ה' לא גבה לבי ולא רמו עיני
וְגו'. פְּסוּק זֶה אָמַר דְדוּד בְּשַׁעְתָּא
שְׁהִיָּה הוּלְף עַל שְׂפַת הַנְּהָר, (וְהִיָּה
אוֹמַר) רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כְּלוּם הִיָּה
כֵּן אָדָם שֶׁהוֹדָה וּשְׁבַח לְאֲדוֹנוֹ
כְּמוֹנֵי?! הַזְדַּמְנָה לוֹ צְפַרְדֵּעַ,
אֲמַרָה לוֹ: דְדוּד, לֹא תַתְגָּאָה, שְׂאֵנִי
עֲשִׂיתִי יוֹתֵר מִמֶּךָ, שְׂמַסְרֵתִי גּוּפֵי
עַל דְבַר קוֹנֵי, שְׂנֵאֲמַר (שמות ז)
וְשָׂרֵץ הַיָּאֹר צְפַרְדֵּעִים, וְהִרֵי
פְּרִשׁוּהוּ. וְעוֹד, שְׂאֵנִי מְשַׁבַּחַת
וּמְזַמֵּרַת לִילָה וְיוֹם כְּלֵי הַפְּסָקָה.
בְּאוֹתָהּ שַׁעְתָּא אָמַר דְדוּד, ה' לא
גבה לבי ולא רמו עיני. ה' לא
גבה לבי.

וְהוּוּ קָרְבָּן שְׂבֻכָל יוֹם וּבְכָל זְמַן
וּזְמַן אֲצַל הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא,
שְׂנַכְלָלַת כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל בּוּ בֵּין כָּל
שְׂאֵר חִילוּתֵיהּ, וְכָל אוֹתָן
הַעֲבוּדוֹת מוּצִיאִים אוֹתָהּ מִבֵּין
הַקּוּצִים וּמִבֵּין שְׂאֵר הָאֲמוּת. כִּי
יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שְׁהֵם אַטְוִמֵי לֵב
וְלֹא פּוּתְחִים בְּתִשׁוּבָה, לֹא
מַעֲלִים רִיחַ וְלֹא מוּצִיא אוֹתָם
מִבֵּין הַקּוּצִים. אֲבָל כִּי אֲשֶׁר
פּוּתְחִים בְּתִשׁוּבָה, מִיַּד מַעֲלִים
רִיחַ, וְיוּצִיא אוֹתָם מִבֵּין הַקּוּצִים,
וְתִהְיֶה בְּהֵם כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל,
שְׂנֵאֲמַר (שיר השירים ה) פִּתְחֵי לִי
אַחְתֵי רַעֲיָתִי. שְׂכָל זְמַן
שְׁהַשׁוּשְׁנָה אַטְוִמָה, אֵין לָהּ רִיחַ
וְלֹא עוֹלָה מִבֵּין הַקּוּצִים, וְדִיּוּרְתָהּ
בִּינְיָהֶם, כְּמוֹ שְׂנֵאֲמַר. וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא לֹא שְׁלַח אוֹתָנּוּ לְלַכַּת
דְרָף זוֹ אֶלָּא לְלַמֵּד דְבָרִים אֱלוּ.